

Мишел Ричмънд

БРАЧНИЯТ ПАКТ

София, 2018

На Кевин

Преводът е направен по изданието:

Michelle Richmond

The Marriage Pact

New York: Bantam Books, [2017]

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

Copyright © 2017 by Michelle Richmond

© Елена Павлова, превод, 2018

© Фиделия Косева, корица, 2018

© Издателство „Изток-Запад“, 2018

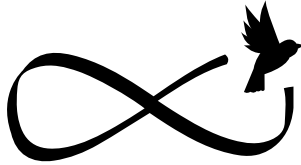
ISBN 978-619-01-0241-0

МИШЕЛ РИЧМЪНД

БРАЧНИЯТ
ПАКТ

Превод от английски
Елена Павлова

СЕРИЯ „КРАСНОГЛЕД“

„Творци на съвпадения“, Йов Блум

„Тежък дар“, Уилям Кент Крюгер

„Животът, който загърбваме“, Алън Ескенс

„Еуфория“, Лили Кинг

„Момичето от Бруклин“, Гийом Мюсо

„Лято по френски“, София Наш

„Един аристократ в Москва“, Еймър Тауълс

„Брачният пакт“, Мишел Ричмънд

1.

Свестявам се в чесна, попаднала във въздушни ями. Главата ми се пръска от болка, а по ризата ми има кръв. Нямам представа колко време е минало. Поглеждам си ръцете в очакване да видя белезници, но такива няма. Просто обикновен колан, пристегнат на кръста ми. Кой ме е закопчал? Дори не си спомням да съм се качвал на самолета.

През отворената врата на кокпита виждам темето на пилота. Само двамата сме. Планините са заснежени, вятърът люлее самолета. Пилотът изглежда напълно съсредоточен върху управлението, раменете му са сковани.

Пресягам се и си опипвам главата. Кръвта е засъхнала, останала е лепкава каша. Стомахът ми къркори. Последното, което хапнах, беше пържена филийка. Преди колко време е било? На седалката до себе си намирам вода и сандвич, увит във восъчна хартия. Отварям бутилката и пия.

Разопаковам сандвича – шунка и швейцарско сирене – и отхапвам от него. Мамка му. Челюстта ме боли прекалено много, за да дъвча. Някой явно ме е фраснал в лицето, след като паднах на земята. Питам пилота:

– Вкъщи ли се прибираме?

– Зависи какво наричаш „вкъщи“. Тръгнали сме към Халф Мун Бей¹.

– Не са ли ти казали нищо за мен?

– Първото ти име, крайната цел и горе-долу това е. Аз съм просто таксиджия, Джейк.

– Но си член, нали?

¹ Залив в Сан Франциско. (Всички бележки под линия са на преводача.)

– Разбира се – отвръща пилотът с неразгадаем тон. – Вярност на половинката, вярност и на Пакта. Докато смъртта ни раздели.

Обръща се за малко, колкото с поглед да ми отправи предупреждение да не задавам повече въпроси.

Така рязко хлътваме в дълбока въздушна яма, че сандвичът излита от ръката ми. Разнася се настоятелно бибиткане. Пилотът ругае и трескаво натиска копчета. Крещи нещо на диспечерите от контрола на въздушното движение. Спускаме се бързо и се вкопчвам в подлакътниците, мисля си за Алис и преповтарям последния ни разговор – ще ми се да съм ѝ казал още толкова много неща.

После внезапно самолетът изравнява, набираме височина и всичко отново е наред. Събирам парчетата от сандвича от пода, увивам цялото чудо обратно във восъчната хартия и го оставям на седалката до мен.

– Съжалявам за турбуленцията – обажда се пилотът.

– Не е по твоя вина. Добре се справи!

Над слънчево Сакраменто той най-сетне се отпуска и отваряме приказка за „Голдън Стейт Уоритърс“² и изненадващата им серия този сезон.

– Кой ден сме? – питам.

– Вторник.

С облекчение забелязвам познатата брегова линия от прозореца си, благодарен съм да видя и малкото летище „Халф Мун Бей“. Кацането е гладко. Щом спираме, пилотът се обръща и казва:

– Да не ти става навик, ясно?

– Не възнамерявам.

Вземам си сака и излизам навън. Без да изключва двигателите, пилотът затваря вратата, обръща самолета и отново излита.

Влизам в кафенето на летището, поръчвам горещ шоколад и пращам съобщение на Алис. Два следобед в работен ден е, така че тя най-вероятно е заклещена на хиляда и една срещи. Не искам да я притеснявам, но наистина имам нужда да се видим.

Пристига отговор.

Къде си?

Прибрах се в ХМБ.

² Баскетболен отбор от Калифорния.

Излизам след 5 мин.

От офиса на Алис до „Халф Мун Бей“ има около трийсет и пет километра. Тя ми пише за задръстване в центъра, така че поръчвам храна – почти цялата лява половина на менюто. Кафенето е празно. Дръзката сервитьорка в съвършено изгладена униформа пърха наоколо. Когато плащам сметката, казва:

– Желая ти приятен ден, Приятелю!

Излизам отвън и сядам да почакам на една от пейките. Студено е, мъглата приижда на валма. Вече умирам от студ, когато старият ягуар на Алис пристига. Изправям се и докато проверявам, за да се уверя, че съм си взел всичко, жена ми приближава до пейката. Облечена е в строг костюм, но за да кара, е сменила обувките на токчета с кецове. Черната ѝ коса е влажна от мъглата. Устните ѝ са тъмночервени и се чудя дали е сложила червилото заради мен. Надявам се да е така.

Тя се надига на пръсти, за да ме целуне. Едва тогава осъзнавам колко много ми е липсвала. После тя отстъпва и ме оглежда от глава до пети.

– Поне си цял. – Пресяга се и нежно докосва челюстта ми. – Какво стана?

– Не съм сигурен.

Прегръщам я.

– Защо те повикаха тогава?

Толкова много неща имам да ѝ казвам, но съм уплашен. Колкото повече знае тя, толкова по-опасно би било за нея. Освен това, нека сме честни, истината ще я ядоса ужасно.

Какво не бих дал да се върна в началото – преди сватбата, преди Финеган, преди Пактът да преобърне живота ни с краката нагоре.

2.

Признавам честно, сватбата беше моя идея. Може би не самото място, заведението, храната, музиката – всичко онова, в което Алис знаеше добре как да преуспява. Идеята обаче – тя беше моя. Познавах я от три години и половина. Исках я и бракът беше най-добрият начин да се подсигурия, че няма да я загубя.

Алис не се славеше с постоянство. Като млада е била дива, импулсивна, понякога привлечена твърде бързо към мимолетен, лъскав предмет. Притеснявах се, че ако чакам прекалено дълго, тя ще си отиде. Сватбата, ако трябва да съм честен, беше просто средство за увековечаване на връзката ни.

Предложих ѝ един приятен вторник през януари. Баща ѝ бе починал и се бяхме върнали в Алабама. Той беше единственият ѝ жив роднина и неочакваната му смърт я разтърси толкова, колкото не бях ставал свидетел дотогава. Прекарахме дните след погребението в разчистване на родния дом на Алис в Бирмингам. Сутрин преглеждахме кашоните от тавана, работилницата и гаража. Къщата беше пълна с артефакти от живота на семейството ѝ: бащината ѝ военна кариера, бейзболните колекции на мъртвия ѝ брат, книгите с рецепти на починалата ѝ майка, избелели снимки на бабите и дядовците ѝ. Беше като археологическо съкровище на малко, потънало в забрава племе от изчезнала цивилизация.

– Аз съм последната – каза тя.

Не със съжаление – просто констатация. Майка ѝ беше умряла от рак, брат ѝ се бе самоубил. Тя беше оцеляла, но не без белези. Като се замисля, ясно ми е, че това положение на единствения жив член на семейството я е направило още по-сърдечна и дръзка. Ако не беше съвсем сама на света, сигурен съм, че нямаше да приеме предложението ми.

Поръчал бях годежния ѝ пръстен преди няколко седмици и той пристигна по пощата малко след като Алис научи за смъртта на баща си. Не съм сигурен защо, но на тръгване за летището пъгнах кутийката в сака с багажа си.

Две седмици след пристигането си в Бирмингам се обадохме на агенция по недвижими имоти и оттам пратиха агент за оценка на къщата. Обикаляхме из стаите, а агентът си водеше бележки, дращеше трескаво, все едно се приготвяше за изпит. Накрая застанахме на верандата в очакване на крайната цифра.

– Сигурни ли сте, че искате да продавате? – попита агентът.

– Да – отвърна Алис.

– Просто... – Той размаха клипборда си срещу нас. – Защо не останете? Оженете се. Родете си деца. Живейте тук. Този град има нужда от семейства. На моите деца им е безумно скучно. Налага се синът ми да играе футбол, понеже няма достатъчно деца за бейзболен отбор.

– Ами... – Алис гледаше към улицата – имаме си причини.

Това беше то. Имам си причини.

Агентът превключи обратно на режим „недвижими имоти“. Каза ни цена и Алис му предложи малко по-ниска.

– Ама това е под пазарната за този квартал – изненада се той.

– Нищо страшно. Просто искам да приключа по-бързо – обясни приятелката ми.

Агентът си го отбеляза на клипборда.

– Несъмнено ще ми облекчи работата.

За броени часове пристигна камион, от него слязоха хамали и изпразниха къщата от износените мебели и древните уреди. Останаха само два шезлонга до басейна, който не е бил ремонтиран от деня на изкопаването и измазването му през 1974 година.

На другата сутрин друг камион пристигна с нови работници – декоратори, наети от агенцията. Те разтовариха цял нов комплект мебели в къщата. Работеха бързо и уверено, окачиха големи абстрактни картини на стените и наредиха лъскави джунджурийки по рафтовете. Когато приключиха, къщата си беше същата, само че различна – по-чиста, по-просторна, лишена от всички дреболии, които дават душа на един дом.

На следващия ден парад агенти по недвижими имоти пове-
доха глутница потенциални купувачи през стайте – шушукаха си,
отваряха шкафове и килери, оглеждаха списъка, осигуряващ до-
пълнителни подробности. Същия следобед агентът ни се обади с
четири оферти и Алис прие най-високата. Събрахме си багажа и
резервирах билети за полет обратно до Сан Франциско.

Вечерта, когато изгряха звездите, Алис излезе навън да се
полюбува на нощното небе и да се сбoguва завинаги с Алабама.
Нощта беше топла, над оградата на задния двор полъхваше аро-
мат на барбекю. Дворните лампи се отразяваха като диаманти в
басейна и шезлонгите ни се струваха така удобни, както сигурно
са били първия ден, след като бащата на приятелката ми ги е из-
несъл отвън на двора – когато съпругата му е била прелестна и
мургава, а децата – малки и буйни. Струваше ми се, че това е най-
доброто, което Алабама може да ни предложи, но въпреки това
Алис ми се стори ужасно тъжна и нечувствителна за красотата,
която ни бе връхлетяла неканена.

По-късно щях да разправам на приятелите ни, че идеята да
използвам този миг и да направя предложението ми е била им-
пулсивна. Искях Алис да се почувства по-добре. Искях да ѝ по-
кажа, че има бъдеще. Искях да ѝ донеса щастие в този тъй тъжен
ден.

Излязох при басейна, коленичих, извадих пръстена от ку-
тийката и го поднесох на Алис в потната си шепа. Думица не ка-
зах. Тя ме погледна, погледна и пръстена и се усмихна. Каза:

– Добре!